

До Дніпровського райсуду м. Києва

**позивача Олійника Дмитра Вячеславовича
у цивільній справі № 2-3386/1-10
(суддя Барташук Л. П.)**

**ПОЯСНЕННЯ
(в порядку ст. ст. 27, 176 ЦПК України)**

Своїми письмовими поясненнями від 18.10.2010 р. я вже викладав обставини, за якими інформація про мою особу без моєї попередньої згоди незаконно одержується, зберігається, використовується і поширюється з боку відповідача КП ГІОЦ.

Своїми запереченнями відповідач намагається свою незаконну діяльність виправдати тим, що він начебто є єдиним розрахунковим центром балансоутримувача, посиляючись на тексти Типових договорів, затверджених постановами КМУ № 630 від 21.07.2005 р., № 529 від 20.05.2009 р. Ці Типові договори мають укладатися між суб'єктами господарювання, предметом діяльності яких є надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій (виконавцями послуг) та споживачами. Виконавці послуг, як підкреслювалося раніше, не визначені третьою особою КМДА на виконання постанови суду (а. с. 32-38). З рахунків відповідача (де відтворюється інформація про мою особу) вбачається, що у них вказані не платіжні реквізити балансоутримувача будинку (або єдиного розрахункового центру балансоутримувача/виконавця, відкритого у банківській установі), а чомусь розподільчий рахунок самого відповідача, як нібито він є банківською установою, в якій відкрито єдиний розрахунковий центр.

Необхідність зазначення інформації про мою особу у своїх нікчемних рахунках відповідач обґрунтовує постановою НБУ № 337 від 14.08.2003 р. «Про затвердження Інструкції про касові операції в банках України», з чого вбачається, що КП ГІОЦ очевидно вважає себе саме банківською установою, яка може діяти без банківської ліцензії. При подачі позову до відповідача мною сплачувалися судові витрати у спосіб заповнення квитанцій на перерахування грошей (а. с. 1-2). Ця інформація заповнювалася мною самостійно, була відомою тільки мені і касиру банку, і охороняється банківською таємницею. Пізніше ця інформація стала відомою суду, оскільки я самостійно визначив режим її поширення для законно встановленої мети прийняття позову до розгляду і відкриття провадження у справі. Відповідач же намагається спотворити сутність правовідносин, що виникли між нами, представляючи законним відтворення аналогічної інформації з його боку (з його баз даних), але без моєї згоди, що начебто є необхідним у сфері житлово-комунальних послуг і представляє собою виробничу інформацію.

Вказуючи, що виробнича інформація не віднесена до розряду конфіденційної, відповідач посиляється на ст. 30 Закону «Про інформацію», яка регламентує питання інформації з обмеженим доступом, що поділяється саме на конфіденційну і таємну.

Договір, укладений між відповідачем та третьою особою КП «Липкижитлосервіс», який перший намагається видати за агентську угоду, грубо суперечить засадам правовідносин, визначених Законом «Про житлово-комунальні послуги» і Типовими договорами, якими не передбачені комерційні посередники між споживачами і виконавцями послуг. А навіть, якщо це комерційне посередництво має місце, то у відповідача відсутні дозволи і ліцензії НБУ і Держфінпослуг на здійснення такої діяльності.

Тому прошу суд задовольнити позов і захистити мої порушені немайнові права.

19 листопада 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./